

דתניא: רבי נתן אומר: פעם אחת הלכתי לכרכי הים, באתה אשה לפני, וסיפרה לי שמלה בנה ראשון, ומת. ומלה בנה שני, ומת. ואת הבן שהולידה שלישי הביאתו לפני. ראיתיו שהיה אדום.

אמרתי לה: בתי, המתיני לו עד שיבלע בו דמו.

המתינה לו, ומלה אותה, וחיה. והיו קורין אותו נתן הבבלי, על שמי.

ושוב פעם אחת הלכתי למדינת קפוטקיא. באתה אשה לפני, שמלה בנה ראשון, ומת. שני, ומת. שלישי, הביאתו לפני. ראיתיו שהיה ירוק, הצצתי בו, ולא היה בו דם ברית. אמרתי לה: בתי, המתיני לו עד שיפול בו דמו. המתינה לו ומלה אותו, וחיה. והיו קורין אותו נתן הבבלי על שמי.

ומוכח שצבע אדום וצבע ירוק הם צבעים שאפשר להבריא מהם, ולכן יש להכשירם לשני צבעים אלו גם בריאה.

אמר רב כהנא: ריאה שהיה המראה שלה ככבדא — כשרה. כבשרא — טרפה. דהכי קים ליה לרב כהנא, שמראה של ריאה הדומה לכבד עתיד להבריא. ומראה בשר, אינו עתיד להבריא.

וסמיניך [שמות כב] ובשר בשדה — טרפה.

אמר רב סמא בריה דרבא: האי ריאה דדמיא צבע הירוק שלה ככשותא, מין ירק, ולא

כעשבים, וכמוריקא, כצבע כרכום, וכגון ביעתא ביצה [שהירוק והצהוב נחשבים כאותו צבע] — טרפה!

והוינן בה: אלא ירוקה דאמרינן לעיל דכשרה — היכי דמיא?

ומשנינן: בירוק ככרתא.

אמר רבינא: אי הווי מקום אטום בריאה שלא נכנס לשם אויר — מייתינן סכינא, וקרעינן לה. אי אית בה מוגלא — ודאי אטום מחמת מוגלא הוא, וכשרה. ואי לא — מותבינן עלה על אותו מקום אטום, לאחר שנקרע, גרפא, נוצה, או רוקא, וחזינן — אי מבצבצא, שהנוצה או הרוק מתנדנדים, כשרה, ואי לא מבצבצה, הרי היא טרפה.

אמר רב יוסף: קרום, שעלה מחמת מכה, בריאה — אינו קרום! ומשום שעומד להסתר. וכל סירכות הריאה הם קרום העולה מחמת מכה, ולכן אפילו שלא יוצא רוח מאותו מקום, הרי היא טריפה, כי ודאי יש נקב באותו מקום, שממנו יצא הריר ונעשה קרום.

ואמר רב יוסף: האי ריאה דאושא, משמיעה רעש כאשר נופחין בה, אי ידעינן היכא אושא, מנחינן עלה גרפא, נוצה, או גילא, קש, או רוקא. אי מבצבצא — טרפה. ואי לא מבצבצה — כשרה.

ואי לא ידעינן לה, מייתי משיכותא ספל

כך דרכן, לכן גם שאר רוב הבהמות, על אף שאין דרכן בתוספת זו, אינן נפסלות מטעם כל יתר כנטול דמי.

כיון שמצוי הדבר שיש מיעוט בהמות שיש להם תוספת זו, אין אומרים בה כל יתר כנטול דמי, כי היות והבהמות שדרכן בכך אינן נפסלות, שהרי